

Minister, at han havde gjort bedst, eller det havde tjent ham bedst, om han havde tiet stille. Efter en saadan Affærdigelse tror jeg, at al Diskussion fra militære Medlemmers Side, der ere i Tjenesten, vil være umulig. (Hør! Hør!). — Det Spørgsmaal, hvorfor jeg nærmest bad om Ordet, angaar en ganske prosaisk Del af den forelagte Plan, nemlig Kjøbenhavns Væbningsbatailloner. Jeg gaar nemlig ud fra, at det er Krigsbestyrelsens Mening, at disse Væbningsbatailloner skulle være saa vel organiserede, disciplinerede og kommanderede som muligt under Hensyn til de Formaal, de tjene; men jeg tror, at man har forerettet disse Batailloner eller gjort det saa vanskeligt for dem som muligt at bevare Disciplinen baade ved den Maade, hvorpaa man har benævnt dem, den Maade, hvorpaa man har uniformeret dem, den Maade, hvorpaa man har bevæbnet dem, og den Ovelsestid, man har givet dem. Ordet Væbning minder noget stærkt om den gamle Borgervæbning. Nu skal jeg villig indrømme, at Borgervæbningen i sin Tid har gjort god Fyldest, at den har staaet paa Kjøbenhavns Bolde og været med til at redde Fædrelandet ved Kjøbenhavns Forsvar; men Enhver, der har set Kjøbenhavns Borgervæbning i den senere Tid af dens Liv, vil indrømme, at fra et militært Standpunkt fremhøveden intet fornøieligt Syn. Men Forskjellen mellem Kjøbenhavns Væbning og Borgervæbningen er meget væsentlig og af væsentlig Betydning, thi medens Kjøbenhavns Borgervæbning bestod af uuddannede, uindøvede Folk og blev kommanderet af Officerer, der ikke havde kommanderet militære Afdelinger, er Forholdet ved den nye Væbning et ganske andet. Væbningsbataillonerne bestaa nu ubelukkende af Folk, der ere uddannede i en virkelig militær Skole, og baade Under- og Overbefalingsmænd ere Mænd, der have tjent i Hæren som saadanne. Jeg tror imidlertid, at det i høi Grad svækker Bevidstheden om, at det er militære Afdelinger, at man kalder dem Væbningsbatailloner, og jeg tror at have fundet en Befrættelse derpaa i den Omstændighed, at det kjøbenhavnske Publikum opfatter Væbningen som en Forsættelse af Borgervæbningen. De, der have været tilstede og set Væbningens Ovelser paa Fælledene mellem Kl. 5 og 6, ville have lagt Mærke til, at der er virkelig blevet en vandrende Dyrchavsbatte derude, og at det falder meget besværligt for Afdelingerne at exercere og foretage Evolutioner. Jeg tror ogsaa, at den Uniform, eller rettere sagt den halvt civile, halvt militære Dragt, man har givet Væbningen, er i højeste Grad skadelig for at bevare Disciplinen. Man har dernæst givet den et for dets Medlemmer ubekjendt Gevær, hvilket gjør, at de med megen Uvigtelighed gaa til Skiveskydningen. Bagladegæveret af 1867 kjende de meget godt fra deres Soldatetid, men de have ikke set et Gevær, der lukkes ovenfra, og derfor er det med stor Betænelighed, at de gaa til at

skyde med dette Gevær, idet de have en vis Frygt for, at Kuglen skal gaa bag ud. Nu skal jeg villig indrømme, at der er mange af Væbningen, hvem det kunde have sine Betæneligheder at betroe et virkelig kostbart Vaaben som det af 1867; men jeg tror, at man nok kunde finde Midler imod, at det skulde lide Bestadigelse. Man kunde f. Ex. lade de Folk, man ikke havde Tillid til, aflevere Geværet hver Aften og hente det igjen om Morgen. Den Tid, man har givet til Ovelse, er meget uheldig, thi mange af de Folk, der møde ved Væbningen, arbejde paa Fabrikker eller have deres daglige Beskæftigelse, paa den for trette og udafede til Ovelserne og have altsaa meget lidt af Kræfter til at offere paa Ovelsen. Og der er ogsaa det Kjedelige ved den valgte Tid, at det er netop den Tid, da den kjøbenhavnske Gadeungdom har fri, saa at den kan benytte Væbningens Ovelse som et Skuespil. Det er egentlig denne Sag, jeg har villet lægge det mulige Udvalg i Høvsørgsmaalet paa Hjerte. Vil man beholde Væbningen, ser jeg ikke nogen Grund til ikke at give den Hærens Uniform, især da Væbningen ikke er Andet end de kjøbenhavnske Forstærkningsbatailloner, og derfor man virkelig vil bekvemme sig til at uniformere Forstærkningen i det Hele, da vil man vel neppe give den anden Uniform end den, det øvrige Infanteri har.

Hvad nu Forsvarsplanen angaar, skal jeg ganske kortelig bemærke, at det kan naturligvis ikke Andet end glæde mig, at den Anstuelse mere og mere gjør sig gjældende hos ærede Medlemmer her i Salen, at man for at forsvare det Hele maa indskrænke sig til at forsvare en Del. Det har været en Anstuelse, som jeg har forfattet lige fra den Tid, da denne Sag begyndte at staa paa Dagsordenen. Men jeg kan godt forstaa, at der er mange Medlemmer fra de andre Landsdele, der kun med megen Smerte give Afkald paa, at den Landsdel, hvorfra de ere, og som de repræsenterere, skal lades uden Forsvar, og jeg hørte et æret Medlem (S. Spørensén), jeg tror, det var ved Forhandlingen igaar, udtale, at han kunde ikke gaa ind paa, at Sylland og Fyn skulde opgives; man kunde jo først søge at forsvare Sylland, og naar det viste sig umuligt længer at holde sig der, kunde man gaa over til Fyn, og naar det ligeledes viste sig umuligt længer at forsvare Fyn, kunde man gaa over til Sjælland. Ja, det er ganske rigtigt; det var muligt, i det Tilfælde, at vi vare Herrer tilspis; men de ærede Medlemmer, som ikke kunne komme rigtig bort fra det, at man skal søge at forsvare alle Landsdele, maa stadig huske paa, at Veien fra den ene Landsdel til den anden ere vi ikke længere Herrer over, vi kunne ikke sige, at naar vi ikke kunne forsvare Sylland kunne vi komme over til Fyn, og naar vi ikke kunne forsvare Fyn, kunne vi komme over til Sjælland. Det ere vi aldeles ikke Herrer over. Den Hærstyrke, som vi lade tilbage i Sylland eller